

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Si ERC i Junts pacten el PSC aspira a vicepresidir la mesa

■ Els socialistes mantenen l'opció de Granados a la presidència del Parlament per si es frustra l'acord independentista ■ Veuen garantida una secretaria i aposten per una altra dels comuns

Xavier Miró
BARCELONA

El PSC manté les candidatures de Salvador Illa a la presidència del govern i d'Eva Granados a la presidència del Parlament mentre no es confirmi el pacte independentista que negocien des de l'endemà del 14-F ERC, Junts i la CUP, que compten amb una majoria parlamentària reforçada respecte a la legislatura passada amb 74 diputats. Tot i admetre que la negociació permanent de les tres forces independentistes pot acabar en acord, els socialistes creuen que la viceprimera secretària del partit i número dos al Parlament, Eva Granados, té encara opcions d'acabar presidint la cambra en la nova legislatura si ERC, Junts i la CUP no arriben a un acord abans de divendres.

En les negociacions dels darrers dies amb la resta de grups –excepte Vox, amb qui no han tingut cap contacte–, els socialistes han posat sobre la taula la seva doble candidatura a la cambra parlamentària i a la presidència de la Generalitat. Veuen encara “incertesa” en el desenllaç però admeten que s'està produint una negociació continuada i només a tres bandes entre ERC, Junts i la CUP, que deixa fora a la resta de partits i dificulta al PSC avançar en les seves aspiracions.

Diàleg amb els petits

Davant d'aquesta evidència i, a pesar que els socialistes també han tingut inicialment converses amb ERC i Junts, concentren ara els contactes amb la resta de grups minoritaris – En Comú Podem, Ciutadans i PP – per assegurar-se una opció en cas de desacord independentista. “Si hi ha un acord entre els independentistes és evident que no els guanyem en vots”,

Les diputades Alícia Romero i Eva Granados flanquegen la presidenta de la Diputació, Núria Marín, en l'acte de dones del PSC celebrat ahir ■ EFE

Serret deixa la UE i els comuns insisteixen a fer govern

La delegada del govern català a la Unió Europea, Meritxell Serret, va anunciar ahir que deixava el càrrec per prendre possessió de l'acta de diputada al Parlament en la nova legislatura després d'haver-se presentat com a número 2 de la llista d'ERC per Lleida. La delegació de Catalunya davant la UE informava ahir en un comunicat que el director general d'Assumptes Globals, Miquel Royo, i el delegat adjunt, Ignasi Subirà, assumiran

la representació de la Generalitat davant les institucions comunitàries fins que el proper govern nomeni el nou delegat. Junt amb l'exconsellera d'Agricultura, també l'exconseller de Cultura, Lluís Puig, opta a tornar a ser diputat de Junts, aquest cop des de l'exili a Brussel·les, després que el Tribunal d'Apel·lació belga rebutgés el seu lliurament a Espanya –sobre Serret no hi ha cap petició d'extradició. Per altra banda, En Comú Podem

mantenia ahir la seva aspiració a formar part d'un govern en minoria amb ERC que obligaria a un acord d'estabilitat amb el PSC tot i el vet mutu d'aquests dos partits. En Comú Podem també aspira a tenir un representant a la Mesa del Parlament per a la presidència del qual presenten l'ex-sindicalista Joan Carles Gallego. El portaveu dels comuns al Congrés, Joan Mena, el considera idoni per superar la polarització de blocs.

admeten des de les files del PSC, però avisen que la negociació continua fins dijous i que la candidatura d'Eva Granados a la presidència de la cambra té una “oportunitat” si ERC, Junts i CUP arriben “trencats” a l'acte de constitució cameral

d'aquest divendres en què participaran tots els diputats.

Com a mínim, el PSC confia tenir una vicepresidència de la Mesa del Parlament, una opció que veuen “bastant garantida” de només obtenir el suport d'un dels grups pe-

titats. Perquè les dues vicepresidències es trien en una única votació de manera que, previsiblement, ERC i Junts hauran de concentrar vots suficients en un candidat per garantir-se la vicepresidència primera. Amb el suport d'un altre grup mi-

noritari, els socialistes esperen assegurar-se la segona vicepresidència per a Eva Granados.

També donen per segura una secretaria de la Mesa tenint en compte que les quatre vacants es trien en una única votació i PSC, ERC i Junts s'asseguraran les tres primeres.

Complicitat inexistent

El PSC espera que la quarta pugui ser per En Comú Podem tot i que des del partit s'apunta que els independentistes podrien reservar-la a la CUP –no creuen que els anticapitalistes presideixin la cambra. Al 2015 la bona relació entre grups va permetre pactar la quarta secretaria per Joan Josep Nuet, asseguraren des del PSC, però avui ja no existeix aquella complicitat parlamentària, lamenten. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

Catalunya, amb govern

Divendres ha de començar la nova legislatura després del 14-F. S'obre una etapa parlamentària en què per primer cop l'independentisme serà majoritari i amb aquesta evidència els independentistes demanen de tot sense poder esperar a curt termini res de concret. Els dos prec independentistes: l'amnistia i l'autodeterminació van per llarg i seria un avenç en primera instància que el Consell de Ministres facilités els indults dels presos del procés i que el govern espanyol estigués disposat a una taula de diàleg per negociar temes concrets. Divendres el ple del Parlament reunirà els 135 diputats després d'un any de confinament. Una primera sessió per elegir el president o la presidenta i la mesa. No serà una sessió normal. Serà fora de l'històric hemicicle i amb mascareta. Hi haurà una presidència d'edat formada per Ernest Maragall, de 78 anys, un diputat del PSC (David González, de 25 anys) i un altre de Vox (Alberto Tarradas, de 24 anys). El criteri de l'edat fa que el Parlament no pugui complir amb la paritat home/dona. Un criteri que caldria revisar, i més ara que la data s'escau a la setmana dedicada a la dona. La mesa d'edat haurà de decidir si els diputats i exiliats Lluís Puig i Meritxell Serret poden delegar el vot si així ho reclamen. El PSC i Vox hi estan en contra, fet que provocarà el primer daltabaix de legislatura quan precisament l'objectiu és anar per feina. Hi ha coincidència en la urgència que hi hagi govern com abans millor, paralitzar la situació només serveix per estratègies de curta volada. El govern no serà abans del 26 de març. Significaria una imprudència anar més enllà, que quedi encallat i que s'esgoti el termini de dos mesos. A Martorell hi havia penjada una pancarta que deia: “Catalunya no té rei”. No cal que ningú pengi la pancarta “Catalunya no té govern”...

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El procediment contra Puigdemont s'endinsa en un laberint jurídic

▣ Tot i perdre la immunitat, l'extradició dels tres eurodiputats independentistes és lluny de resoldre's ▣ Llarena podria dilatar el cas per estalviar-se un fiasco

Francesc Espiga
BARCELONA

El resultat, com diu la dita, són faves comptades i si no es produeix cap sorpresa, que es podria arribar a adjectivar com a majúscula, a aquesta hora Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí ja hauran perdut la seva immunitat com a europarlamentaris. Aquesta serà la conseqüència més tangible de la votació que es va produir ahir a la tarda al ple de la Cambra i de la qual no era previst que es fes públic el seu veredict fins avui. Ara bé, el fet que els grups amb més diputats a Brussel·les com són el Partit Popular Europeu (187), socialista (175) o els liberals de Renovar Europa (97) ja haguessin expressat públicament la seva determinació a llevar la immunitat dels tres polítics independentistes feia que ja es pugui donar per descomptat que la proposta serà ratificada. Una de les incògnites, però, serà veure quants eurodiputats hi hauran votat en contra. Grups com els Verds (73 representants)

Les frases

“La votació d'ahir és sobre quins valors defensem, quina idea de democràcia tenim”

Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“A Catalunya hi ha un problema polític que s'ha de resoldre amb diàleg i no amb solucions judicials”

Izaskun Bilbao
DIPUTADA AL PARLAMENT EUROPEU

“Mai contribuiré a enviar Puigdemont i els seus amics del Parlament Europeu a presó”

Assita Kanko
DIPUTADA AL PARLAMENT EUROPEU

“Es demostrarà que el projecte separatista és contrari als valors fundacionals de la Unió Europea”

Nacho Martín Blanco
DIPUTAT DE CIUTADANS

i l'Esquerra Unitària Europea (39) —on hi ha Podem— ja han dit que ho faran, juntament amb l'electe del PNB o Bildu, entre d'altres. Partint de la premissa que l'aprovació de suplicatoris és un tràmit que acostuma a liquidar-se gairebé sempre per unanimitat, el fet que en aquest cas es produeixi una grau de discrepància ostensible tindrà una lectura política inexcusable.

Pel que fa a les conseqüències directes de la decisió, el primer que cal ressenyar és que ni Puigde-

mont, ni Comín ni Ponsatí veuran alterada la seva condició de diputats a Europa. Ara bé, la retirada de la immunitat sí que provocarà un previsible efecte en cadena de decisions en l'àmbit processal que farà que els seus respectius casos entrin en una mena de laberint jurídic de camins entrecruats que al final s'acabaran comunicant entre si. O no caldria. Ens expliquem. Per començar, és més que probable que les defenses de l'expresident i els exconsellers recorrin contra la pèrdua de

la immunitat davant al Tribunal de Luxemburg al·legant, per exemple, falta d'imparcialitat dels càrrecs de l'Eurocambra que han tutelat el procediment. I, davant d'això, una de les opcions és sol·licitar una mesura cautelar que deixi en suspens el suplicatori, però aquesta és una via a la qual s'albira poc recorregut perquè el tribunal no acostuma a transgir-hi.

En tot això caldrà veure quina és la decisió més immediata que pren el magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena. La retirada de la immunitat li dona un argument per rearmar la causa contra els tres polítics independentistes pels fets de 2017, tot i que d'això a parlar d'una hipotètica extradició ja a la cantonada hi ha una distància sideral. De fet, les resolucions de la justícia belga que deneguen l'euroordre contra l'exconseller Lluís Puig fan que Llarena hagi de mesurar molt bé quin és el seu següent moviment. I és que amb la resolució del Parlament Europeu a la mà, el magistrat ja podria activar avui

mateix el mecanisme per a l'extradició de Puigdemont, Comín i Ponsatí, però té la sospita que els tribunals belgues i escocesos li acabin dient el mateix que en el cas de Puig. Que res de res. És per això que Llarena abans vol elevar una qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea per rebatre la denegació de l'euroordre a l'antic conseller de Cultura. D'entrada, això el que farà es retardar-ho tot, es parla d'entre sis mesos i un

any, mentre s'espera que aquest tribunal hi digui la seva. I si la resposta és negativa per a Llarena, el cas se li complicarà, molt.

Amb la perspectiva que això va per llarg i que aquesta és una batalla per etapes, Puigdemont se centrava en la que ahir tenia lloc a la cambra sobre el seu suplicatori. “La votació d'avui (ahir pel lector) és sobre quins valors defensem, quina idea de democràcia tenim i quin futur volem construir a Eu-

El català busca al Congrés el tracte donat al castellà

David Portabella
MADRID

El reglament del Congrés no recull expressament una prohibició de parlar llengües cooficials però els usos i costums han vetat l'ús del català, el basc o el gallec, amb episodis com el del 2013 amb l'expulsió de

Joan Tardà (ERC) de la tribuna d'oradors per part del president de la cambra, el popular Jesús Posada, per la insistència en el català. Fins i tot al Senat la presidenta, Pilar Llop, va tallar el 1 de juliol del 2020 la ministra Yolanda Díaz per respondre en gallec al senador del PP per Galícia

Xosé Manuel Barreiro. En una trinxera poc procliu al plurilingüisme, EH Bildu defensa una proposició no de llei —avalada per ERC, Junts, el PDeCAT, la CUP, el PNB, Podem, BNG, Més País i Compromís— perquè el català, el basc, el gallec, l'aragonès i l'asturià rebin el tracte que té castellà.

La iniciativa a favor de posar fi a la discriminació de llengües cooficials es debat al ple a la tarda però abans, a dos quarts d'onze del matí i davant els lleons Daoíz i Velarde, diputats dels deu partits impulsors compartiran un acte de conscienciació junt amb la Plataforma per la Llengua,

Aizpurua (EH Bildu) amb Rufián (ERC), Nogueras (Junts), Botran (CUP) i Bel (PDeCAT), al Congrés ■ DAVID PORTABELLA

ropa”, va dir en una piulada. Mentrestant, el diputat de Cs al Parlament Nacho Martín Blanco ja donava per fet ahir la pèrdua de la immunitat pels tres eurodiputats, una circumstància que va definir com a “bona notícia”. “Es demostrarà que el projecte separatista és contrari als valors fundacionals de la Unió Europea, a la convivència, a la solidaritat, a l'estat de dret i als drets i llibertats fonamentals”, va reblar. ■

Nou enllaç judicial entre l'Estat espanyol i Bèlgica

El mateix dia que els 705 eurodiputats es pronunciaven sobre la immunitat de Puigdemont, el ministre de Justícia espanyol, Juan Carlos Campo, es va reunir de manera telemàtica amb el seu homòleg belga, Vicent Van Quickenborne, per “aprofundir les relacions bilaterals” i presentar-li la nova magistrada d'enllaç davant les autoritats belgues, la fiscal Paloma

Conde-Pumpido García. Segons una nota del Ministeri de Justícia, els magistrats d'enllaç tenen com a missió “promoure i facilitar la cooperació judicial” entre Espanya i Bèlgica i donar suport a les autoritats judicials competents “en la redacció i execució de peticions d'auxili o reconeixement mutu”, així com intercanviar informació amb les autoritats del país de

destinació sobre “qüestions que es puguin plantejar en l'exercici de les seves funcions”. Conde-Pumpido va ser elegida per unanimitat per un comitè de selecció format per la directora general de Cooperació Jurídica Internacional i Drets Humans, un vocal del Consell General del Poder Judicial i una fiscal de sala designada per la Fiscalia General de l'Estat.

Òmnium Cultural, Kontseilua, AMesa pola normalització lingüística, Nogaara, Ciemen, Iniciativa pol asturiana i Acció cultural del País Valencià.

Bèlgica i Suïssa, miralls
Aprofitant com a metàfora la prohibició en ple 2021 a l'hemicicle de la Carrera de San Jerónimo, la iniciativa exigeix garantir que l'administració de l'estat funcioni en les diferents llengües independentment de la ubicació de la seu, ja sigui en les Corts com en el Tribunal Constitucional, el Su-

prem, l'Audiència o organismes com ara l'Agència Tributària o la Seguretat Social, a més d'empreses i ens públics com RTVE. “L'estat ha d'assumir, i no només retòricament com fins ara, la seva condició plurilingüe i seguir l'exemple de Bèlgica, Suïssa, Finlàndia o Canadà”, reivindiquen els impulsors.

A més de promoure les reformes estatutàries per segellar l'oficialitat de les llengües pròpies que encara no són oficials en una part o la totalitat del territori on es parlen, la proposició no de llei impulsada

per EH Bildu, l'independentisme català i Podem exigeix estendre els drets i deures dels que “fins ara només s'ha beneficiat el castellà”, com ara la capacitat en llengües pròpies del personal de totes les administracions, inclosa la justícia, generalitzar el seu ús en pàgines oficials i el reconeixement a nivell internacional en paritat amb el castellà. La iniciativa, avalada per més partits que mai, obliga el PSOE a retratar-se en sensibilitat lingüística davant els socis que li van donar la investidura a Pedro Sánchez. ■

OPINIÓ Joan Ballester Grau

Quatre errors polítics

Fa uns quants dies recordàvem que fa quaranta anys vam veure esglaiats com els tricorns i les pistoles entraven amb violència a l'edifici del Congrés dels Diputats de Madrid. Un cop d'estat que es va tancar en fals i va provocar un canvi radical en l'organització de l'Estat. Amb la posterior aprovació de la Loapa, s'enterrava la possible organització federal de l'Estat espanyol. Caldria, i dic caldria perquè em sembla que no s'ha fet, escatir quina va ser la responsabilitat del PSC en l'aprovació de l'esmentada llei.

I si aquí podríem dir que va començar tot, vull dir que va quedar clar que de l'Estat no es podrà esperar mai el reconeixement de la sobirania de Catalunya, no hem de deixar d'assenyalar els possibles errors que els partits catalans i per tant els seus dirigents hagin pogut cometre. I que d'una manera o altra poden haver condicionat la situació que vivim avui, tres setmanes després d'haver votat, en uns eleccions en gran manera condicionades per la pandèmia i per la intromissió del govern de l'Estat espanyol.

N'assenyalo quatre:

Primer: l'any 1.999 Jordi Pujol, sense majoria absoluta al Parlament, de manera incomprensible rebutja en seu parlamentària l'ofertament que li fa Esquerra Republicana de Catalunya i governa amb el suport del Partit Popular. Esquerra no li ho perdonarà mai.

Segon: El 27 d'octubre del 2017, el Parlament de Catalunya va votar una declaració d'independència, com a conseqüència del resultat de la consulta del Primer d'Octubre en què els catalans vam passar per damunt de l'Estat espanyol, que va fer de tot per evitar-ho i que al dia de la votació va utilitzar la violència de manera indiscriminada per tractar d'impedir-ho. La vigència de la declaració va durar escassament vuit minuts i va provocar el desencís de molts ciutadans. Sovint, es diu per justificar-ho que les conseqüències haurien estat cruentes, que no teníem estructures d'estat i que no disposàvem de reconeixement internacional. Segur que s'hauria patit molt, però em sembla que molts catalans pensen que aconseguir la independència no ha de costar cap sacrifici.

El Parlament, després de la declaració d'independència

Tercer: El 22 de març del 2018, la CUP, que en la seva política practica el conflicte, de manera incomprensible no dona suport a la investidura de Jordi Turull com a president de la Generalitat, que l'endemà s'havia de presentar al jutjat i que previsiblement seria empresonat. No era el mateix anar al jutjat com a president electe que com a candidat que no havia superat la primera votació. Una incoherència política injustificable.

Quart: Junts pel Sí va guanyar les eleccions imposades després de l'aplicació de l'article 155, amb un ajustat frec a frec amb ERC. CDC, estava en estat de liquidació i al cap de poc temps el President Carles Puigdemont va decidir crear un nou partit que deixés enrere el llegat convergent i va néixer Junts per Catalunya. Les resistències a desaparèixer van fer que el PDeCAT es presentés a les eleccions del passat dia 14, sense aconseguir representació parlamentària. Artur Mas va cometre l'error de no propiciar la coalició amb Junts per Catalunya i a més van retenir els drets electorals de Junts pel Sí.

Mai sabrem com podrien haver anat les coses si aquests errors –segons el meu criteri– no s'haguessin produït, però he cregut oportú de fer-ne esment.